

ЮНОША

Време, време, пепелно и стръвно,
стар разбойник поглед в мене впил,
ако имах здрав юмрук, повярвай:
мрачното ти чело бих разбил.

Ти ли дигна остър меч над мене
и похули моите младини,
ти ли ме поведе по раздруми
пълни с мрак, отрова и злини?

В юлско утро татко взори склопи,
рано тръгнах по света сирак.
В тъмни нощи чаках да похлопа
щастие пред моя беден праг.

В skutите си мама ме прегърна,
тя ми даде обич и сърце,
тя ми вдъхна вяра във живота
и ме стопли с майчински ръце.

Вечер край огнището самички
двамата деляхме зальк сух.
Тъпчеше ни озверен животът,
шибаше ни с удар тъп и глух.